

af landet. Det store flertal af den russiske Duma er imod udvidelsen. Denne opfattelse går helt på tværs af de partipolitiske skillelinjer. NATO-udvidelsen har også forårsaget, at den russiske ledelse har vedtaget strategisk at satse på Ruslands atomvåben, da disse er det eneste afskrækkelsesmiddel, som Rusland har tilbage over for NATO/Vesten. Det øvrige russiske forsvar er i en elendig forfatning, som det vil tage årtier for Rusland at genetablere på et rimeligt professionelt niveau.

Det er en absurd situation, at NATO i en situation, hvor Warszawapagten er opløst, det sovjetiske regime er opløst, og hvor kommunistpartierne ikke længere er ved magten, ikke vil medvirke til en omfattende nedrustningsstrategi både med hensyn til konventionelle styrker og til atomvåben. Denne historiske mulighed er hastigt ved at blive forpasset.

I stedet fastholder NATO atomvåbenstrategien, som også omfatter de tre nye medlemslande. NATO har ganske vist afgivet en politisk erklæring om, at der ikke vil blive udstationeret atomvåben eller atomvåbenbevæbnede tropper i de tre nye medlemslande. Men samtidig understreger NATO, at de tre nye lande helt og fuldt må leve op til deres medlemsansvar og -forpligtelser. De tre nye lande skal nu i gang med en omfattende omstrukturering og oprustning af deres militær for at tilpasse sig NATO's udrustningsstandarder og kommandostruktur.

I en situation, hvor der ikke er nogen fjende tilbage, skal de tre nye medlemslande bruge milliarder af kroner over de kommende 10 år på at opruste deres forsvar i stedet for at bruge pengene på en stærkt tiltrængt reformering af deres sociale og økonomiske systemer.

Det viser det perspektivløse i NATO-udvidelsen og den megen tale om, at det vil medvirke til at øge stabiliteten og fremme demokratiet i de nye medlemslande og resten af Central- og Østeuropa. Samtidig vil udvidelsen med Polen, Ungarn og Tjekkiet bevirke en ny opdeling af Østeuropa og ikke medvirke til en heling af det delte Europa.

At Danmark og NATO satser på den militære udvidelse af NATO har tilsyneladende også den konsekvens, at den vestlige verden, Danmark inklusiv, lægger spørgsmålet om dannelsen af atomvåbenfri zoner til side. Det bliver unægtelig også svært at lave atomvåbenfri zoner i takt med, at man udvider NATO, som strategisk bygger på atomvåbenforsvaret.

Samtidig fastholder flertallet i det danske Folketing perspektivet om, at Estland, Letland og Litauen skal optages i NATO i anden omgang. Det er efter mindretallets opfattelse en helt uansvarlig politik, som ikke vil hjælpe hverken balterne eller fremme nedrustning og konfliktløsninger i de baltiske lande og Østersøområdet. Samtidig med de tre baltiske landes ensidige satsning på NATO-medlemskab som deres sikkerhedspolitiske garanti over for Rusland gøres der ikke nok ved den tikkende bombe, som undertrykkelsen af de etniske russiske mindretal udgør i især Estland og Letland. Mindretallet fastholder, at den bedste sikkerhedsgaranti, som de baltiske lande kan få, vil være en aftale mellem landene selv og Rusland, som garanteres af Vesten. En aftale som både sikrer de baltiske landes grænser og indeholder en politisk løsning for de baltiske landes etniske mindretal.

Ingrid Rasmussen (S) nfm.d. Poul Andersen (S) Peter Christensen (S)

Poul Qvist Jørgensen (S) Anna-Marie Hansen (S) Villy Søvnald (SF) Jørgen Estrup (RV)

Søren Søndergaard (EL) Arne Melchior (CD) Svend Aage Jensby (V)

Knud Enggaard (V) fmd. Peder Sønderby (V) Anders Mølgaard (V) Jens Jørgensen (KF)

Kaj Ikast (KF) Bendt Bendtsen (KF) Annette Just (FP)

Dansk Folkeparti havde ikke medlemmer i udvalget.